

Ach, jak je člo - věk by - tu kra - ti - čké - ho,
 ach, jak jsou ry - chlá lé - ta vě - ku je - ho;
 kve - te na způ - sob kví - tka spa - ni - lé - ho
 dnes ži - vot je - ho.

2. Zítřa pak, aneb / když se nejmíň nadá, / podřatý kosou / smrti, bídně padá. / To slávy jeho, / také všeho květu / bývá konec tu.
3. Smrt ustavičně / se sebou nosíme, / když nás zachvátí, / o tom my nevíme. / V každý tedy čas / hledme být bedliví, / také střízliví.
4. Ó, milosrdný / Bože, Otče milý, / osvěcuj ducha / mého v každou chvíli, / bych pamatoval, / že mám odsud jíti, / jednou umříti.
5. A když duše má / s tělem se rozdělí, / rač ji skrze své / přesvaté anděly / do slávy věčné, / pro Krista Ježíše, / vzíti tím spíše.
6. Tam Tobě budu / radostně zpívati, / tam sto tisíc chval / vesele vzdávati / před Tvé důstojné / velebnosti trůnem; / ó, dej to! Amen.